

Дамян Дамянов

В мойта тъй изпозобана
памет...

В мойта тъй изпозобана памет
като нишки от черга съдрана
се подават и нежно ме мамят
мигове, дни недосъбрани.
И нали всеки спомен предишен –
грозен вчера, днес става прекрасен,
аз се мъча да си го запиша –
тъй във него за миг се пренасям.
И по памет конче по конче пак
старата черджица в нова преправям.
Но замрежена с кръпки нелепи,
пустата черга не става, не става.
Сякаш баба ми я е тъкала
вече къорава – възел до възел.
Ту е плакала, ту пък е пяла,
та редила е песни до сълзи.

... И река ли да позавия
с тази черга духа си огрухан,
само луд студ през нея ме бие
и в душата ми духа ли, духа.
Празни листи във пълни тефтери.
Топло, светло е имало само
в къси мигове. Гола трепери
изпод тях мойта дрипава памет.

13. VI. 1994 г.

КРАЙ

© 1994 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Вася Константинова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8565>]